

Mossèn Jesús Sanz
Cura pàrroco de Mollet

El títol que encapçala l'escrit, és el tema d'una carta col·lectiva de l'episcopat vasco-navarrès, amb motiu de la Quaresma-Pasqua 88. Ja sé que, segons qui llegeixi la referència a aquest episcopat esmentat suara, s'ho mirarà amb un cert recel. Darrerament han tingut crítiques fortes, motivades per opcions i paraules, amb les quals no tothom hi està d'acord. Però, caldria tenir la serenitat suficient, com per llegir els seus variats escrits i com per entendre les seves posicions davant temàtiques tan punyents com són el tema de la drogadicció o el del terrorisme.

Avui, us voldria fer referència al text que enmarca aquest escrit, tot invitant-vos a creients i no-creients i agnòstics a la lectura i reflexió del document.

Si és interessant tota la primera part, entorn al complex fenomen de la

Creure en temps d'increença

increença, més interessant és el desenvolupament d'un aspecte poc comunal, generalment, a l'hora de pensar en els no-creients.

Es tracta de la «cultura que es difon en una societat que està dominada per la increença». Així «la filosofia que estudien els joves, l'art i la literatura que es produeix en els nostres dies, els mitjans de comunicació que penetren a les nostres llars, propaguen generalment una cultura que dona per sopesada o simplement afavoreix la increença... En aquest context, la fe, té cada vegada menys interès i relleu».

«És normal que en aquest ambient, el creient, tingui la sensació de creure contra corrent... Moltes persones han caigut en una espècie «d'ateisme vital» o pràctic en el que Déu ja no hi apareix en l'horitzó de les seves vides, ni tan sols com a problema».

Llarg és el camí recorregut, analitzant el tema o cercant les arrels de la increença, així com els itineraris que hi porten a la mateixa. Però si llarg és l'itinerari, hi ha quelcom que més preocupa, i és el

món jove, el qual «no ha perdut la fe, simplement no l'ha tinguda mai. Res no troben a faltar. No saben exactament què s'està dient quan es parla de Déu. No hi senten cap necessitat d'Ell».

Davant aquesta situació, se sent forta l'interpel·lació per passar d'un cristianisme de naixement o de tradició a un cristianisme d'opció i elecció personal. I si es feia, abans esment de l'àmbit cultural, també és ací en aquest medi on veu que «la cultura moderna està demanant a l'Església nous signes de credibilitat. No es tracta d'obtenir nou prestigi social, tal vegada a qualsevol preu, sinó de fer creïble l'Evangeli de Jesucrist i de ser nosaltres mateixos creïbles qual l'anunciem».

A partir d'ací, una primera urgència: «volem veure en la nostra Església una llar on es cultivi tot el que és humà. Els homes del nostre temps i de manera especial els joves, tenen necessitat de veure en la comunitat cristiana el signe d'una vida reconciliada, justa, alegre, nova i diferent, que els ajudi a creure en Déu i a cercar en Ell l'autenticitat i la

plenitud de llurs vides».

I, després de constatar el gran «poder» adquirit per l'home modern, i fent esment, també, de l'angoixa i la inseguretat en la que es mou l'home actualment, fa una crida urgent als creients per tal de sentir-se evangelitzadors.

Evangelitzadors de l'home, al servei de l'home, que, no tan sols viu una crisi religiosa sinó que està davant una crisi de civilització. «L'home actual no tan sols dubta de Déu, dubta de sí mateix, del seu propi progrés, de la llibertat que ell mateix pot aconseguir, de la pau que pot assegurar o la felicitat que pot obtenir. Es tracta, per tant, d'una conversió humanista, que s'està fent necessàriament. Però, ¿ver a on? La fe no és creure coses, inclús no és un «dipòsit de doctrines». El que és realment decisiu per l'home (pel nostre home) és «trobar-se amb el Déu de Jesucrist i descobrir per experiència personal que Ell és qui dona resposta de manera plena a les preguntes més vitals, als anhels més profunds i a les últimes necessitats». Podem dir amb St. Pau: «Estic prou segur en qui he depositat la

meva fe». (Tim. 1,12). I tot això comporta, entre d'altres dimensions, dues d'importantes: La primera: «Celebrar el diumenge dia del Senyor, dia de l'alegria i l'esperança en mig dels homes».

I també, viure una fe encarnada en el món solidari amb tots els homes, compartint les seves lluites i llur destí.

Acabo aquí la ressenya, dient que aquesta labor no és gens fàcil. L'Església que neix en el Concili Vaticà II, està en aquesta ona. I dia rera dia va essent més conscient. Però, i el poble ¿balla aquest mateix ritme? La imatge és crua quan aquests pressupòsits queden enterrats davant unes primeres comunions, o baptismes o d'altres serveis que no tenen aquestes línies de força.

En aquests casos, és inútil queixar-se i lamentar-se. Hi ha un repte urgent: cal una «segona evangelització», per aconseguir ¿què? Diguem-ho amb paraules de la Constitució sobre

l'Església i el món (n.º 3): «El Concili, testimoni i expositiu de la fe en tot el Poble de Déu congregat per Crist, no pot donar prova més de solidaritat, respecte i amor a tota la família humana que la de dialogar amb ella sobre aquests problemes, intentant d'aclarirlos a la llum de l'Evangeli i posant a disposició del gènere humà el poder salvador que l'Església, conduïda per l'Esperit Sant, ha rebut del seu Fundador. Es la persona de l'home que cal salvar. Es la societat humana, la que cal renovar».

FORTUNY I JANOHER, S.L.

Gestors Administratius Col·legiats
ASSESORIA

Fiscal - Laboral
Assegurances

C/ Berenguer III, 74
Telèfons 593 03 90 - 593 35 44 08100 MOLLET DEL VALLES